

BEWOGEN MET MALAWI

Wij zijn Martijn en Anneke van den Boogaart-Snoep. Samen met onze kinderen Thomas, Marije en Ruth zijn wij in september 2008 voor een periode van zes jaar uitgezonden naar Malawi. We zijn daar gaan werken omdat we ons bewogen voelen met onze medemensen in zuidelijk Afrika. We voelen ons geroepen om onze gaven en talenten in te zetten om hen te dienen. Zo willen we, samen met de kerk in Malawi, iets van Gods bevrijdende liefde laten zien in woord en daad. Anneke werkt als tropenarts in Ekwendeni Mission Hospital, in het noorden van Malawi. Dit ziekenhuis valt onder de verantwoordelijkheid van de Presbyteriaanse Kerk van Malawi. Martijn werkt als organisatieadviseur voor deze kerk.

School, Nederlands en Engels

Wat een fantasie komt er los bij Thomas en Marije nu ze ook met andere Nederlandse kinderen kunnen spelen. Ze genieten erg van de komst van Neelke (8), Aron (7), Lukas (3) en Boaz (1). Sinds eind januari zijn Tjerk en Marieke Visser met hun kinderen hier in Ekwendeni komen wonen. Tjerk zal onderwijs voor ouderlingen gaan coördineren. We genieten er ook erg van om een ander Nederlands gezin hier te hebben en de dagelijkse dingen te kunnen delen.

Rianne Meerkerk, een onderwijzeres is met de familie Visser meegekomen om onderwijs te geven aan hun kinderen. Thomas doet nu één ochtend met hen mee en zal waarschijnlijk ook nog een keer 's middags van Rianne les krijgen. We hebben er voor gekozen om hem wel nog vier ochtenden naar de lokale school te laten gaan om zo toch ook nog het contact met Malawiaanse kinderen te hebben. En daarnaast geeft Anneke hem een paar keer 's middags een uurtje Nederlandse les.

Marije gaat drie ochtenden naar de lokale school en begint al aardig wat Engels te spreken. Daardoor heeft ze het nu ook meer naar haar zin. En met vriendinnetjes kan ze nu ook in het Engels praten. Soms levert het juweeltjes van vertaalkunst op: "You tick me and I tick you" (om aan een vriendinnetje uit te leggen hoe je tikkertje doet).

Ruth is de laatste weken weer heerlijk vrolijk na een paar weken van tandjes, verkoudheden, etc. Ze is echt een grote bron van vreugde voor ons allemaal. Haar eerste woordje is "Amen", wat ze vaak al tijdens het bidden roept. Ze kan al goed losstaan maar lopen durft ze nog niet aan.

Ongekende daadkracht

Als ik de email met toestemming laat zien aan het management, ontstaat een ongekende daadkracht. Iedereen begint te slepen: tafels, kasten, archiefmappen... Aan het einde van de dag is onze HIV-kliniek verhuisd naar z'n nieuwe plek. Na maanden heen-en-weer-gepraat, vergaderen en nog-eens-kijken-naar-alternatieven is het in een paar uur gefixt.

De oogkliniek van het ziekenhuis stond al jaren ongebruikt. Ooit vol enthousiasme gebouwd op initiatief van een aantal Westerse oogartsen, maar door gebrek aan Malawiaanse oogspecialisten (en een goede, gratis oogkliniek 20 kilometer verderop) nooit echt in gebruik genomen.

Ondertussen was onze "Wananga clinic", waar mensen met HIV op controle komen en HIV-remmers krijgen, volledig uit z'n jasje gegroeid. We gingen op zoek naar een nieuwe plek. Een nieuw gebouw was de eerste suggestie. Maar het leek mij goed eerst te kijken of we niet bestaande, ongebruikte ruimtes anders konden benutten.

Dat had nogal wat voeten in de aarde, want uitein-

Ingeschakeld worden

“We maten de gezondheid van onze gemeente altijd af aan onze financiële kracht en we dachten dus dat het wel goed zat. We vergaten waar het echt om gaat...”

Het is woensdagmiddag rond een uur of 5, het einde van de tweede dag van onze vierdaagse workshop met 3 gemeenten. De deelnemers hebben net hun eigen gemeente een plaats moeten geven op een diagram dat de levenscyclus van een gemeente weergeeft. Wat daarna gebeurde, ontroerde me. Waarom?

Mijn collega Victor Kabaghe leidde de sessie. Hij had het model uitgelegd: gemeenten ontstaan, groeien, stabiliseren en zakken daarna in. Als je niet tijdig ingrijpt, sterft zo'n gemeente een zachte dood. Ik volgde zijn uitleg, maar vroeg me af hoe nuttig dit nog was aan het eind van een lange dag. Zo'n ingewikkeld Westers model om krimpende gemeenten te helpen, kon dat van nut zijn in Malawi? Zouden onze gemeenten er iets mee kunnen?

Die dag en de dag ervoor waren we begonnen met een uitgebreide thematische bijbelstudie. In kleine groepjes dachten de deelnemers na over wat voor hen relevante bijbelgedeelten waren bij vragen als “Waarom bestaat de gemeente?” en “Met welk gedeelte zou je gemeenteleden bemoedigen bij het maken van nieuwe plannen?”. We deelden met elkaar wat we ontdekten. Eerst in de groepen en daarna plenair. Er was geen vooropgezette les – we keken telkens verwachtingsvol naar de bijbelgedeelten die naar boven waren gekomen. Verwachtingsvol, want we hadden toch gebeden om de leiding van de Heilige Geest?

Tijdens de voorbereiding waren we alle drie de gemeenten langsgeweest voor een buitengewone kerkenraadvergadering. Daarin hadden we niet alleen de stappen in het project uitgelegd maar waren we ook maar gewoon begonnen. In kleine groepen lieten we de ouderlingen en diakenen in wat kernwoorden neerzetten hoe het er volgens hen voorstond in deelgebieden van het gemeente zijn: kerkdienst, pastoraat, enz. Achteraf benoemden mijn twee Malawiaanse collega's de openheid die we zagen als “ongebruikelijk”: “Admitting weaknesses in public is not normal in our culture”. “The Holy Spirit was clearly at work.”, duiden zij zonder schroom.

En nu, aan het einde van een lange dag vol analyses van het gemeente-zijn, werd een ingewikkeld, Wes-

delijk betekende dat, dat iemand aan de oorspronkelijke donoren moest toegeven dat hun project niet echt van de grond was gekomen. En ja, wie moest dat doen?

Nadat het management een aantal vergeefse pogingen had gedaan om contact te krijgen met de donoren, heb ik gevraagd of ik het mocht proberen. Toen lukte het gelukkig wel. De donoren waren niet blij, maar ik kreeg wel toestemming.

Een mooie mijlpaal. De verpleegkundigen en clinical officers die in de kliniek werken zijn erg blij met het nieuwe gebouw. Ook de cliënten reageerden erg positief. Er is nu letterlijk meer ruimte en licht voor deze mensen met HIV. Hopelijk mogen ze daaraan merken dat ze er mogen zijn en niet worden weggestopt in een donker kamertje.

Wondergeloof?!

Deze regenseizoen maanden is het erg druk op de kinderafdeling met malaria patientjes. Ik heb daar samen met een clinical officer veel tijd doorgebracht. Soms ben ik echt verwonderd hoe heel erg zieke kinderen toch kunnen opknappen met de middelen die we hebben.

Ik denk aan een meisje van 14 maanden die maar convulsies (stuipen) bleef houden. We kregen haar daar bijna niet uit. Wel konden we haar malaria medicijnen geven, antibiotica, een bloedtransfusie en zuurstof. Op den duur ademde ze bijna niet meer. De verpleegkundige vond dat we vertrouwen moesten blijven houden in God. Ik had het eerlijk gezegd al opgegeven. Maar tot mijn verbazing overleefde het meisje. Dat zijn erg mooie momenten. De moeder ervaarde het ook echt als een wonder. En ik ook!

Jammergenoeg hebben we ook verschillende kinderen verloren deze maanden. Dat raakt me meestal diep. Maar vaak is er geen tijd om er bij stil te staan, want ik moet gewoon verder met de vele andere patiëntjes op de afdeling. Toch laat het me niet los en gaan mijn gedachten er thuis nog vaak naar terug.

ters, half uitgelegd model een kristallisatiepunt voor een schuldbelijdenis die alles wat die dag gezegd was op één noemer bracht. Opnieuw: *“The Holy Spirit was clearly at work.”*

Het was een keerpunt. In de dagen erna formuleerden de deelnemers stap voor stap de prioriteiten voor hun gemeenten. Met alle noodzakelijke lokale verschillen vormden daarin het ‘doen herleven’ van evangelisatie, pastoraat, en prediking het refrein.

Ingeschakeld worden. Zo voelde het voor ons als organisatoren van de workshop. We waren onderdeel van iets dat groter was dan wij hadden kunnen bedenken. Dat maakt je klein, dat maakt je blij en dankbaar.

Cruciaal was mijns inziens dat we met onze beleidsvragen voortdurend samen rondom de bijbel gingen zitten. De afgevaardigden van de gemeenten naar de workshop zijn nu aan de slag om met hun kerkenraden en gemeenteleden een vergelijkbaar proces door te gaan en voor de prioriteiten taskforces in te stellen. In april gaan we ze alle drie weer langs om te horen hoe het is gegaan. Ik ben benieuwd. Ik ben verwachtingsvol.

"We are mourning joyfully"

Het was apart om mee te maken hoe de stemming in het land *‘in no time’* kan omslaan. Het was apart om te zien hoe iemands overlijden algemeen ervaren wordt als een bevrijding en leidt tot een ontlading van vreugde en hoop.

Afgelopen anderhalve week¹ was een week vol veranderingen hier in Malawi. Donderdag 5 april overleed president Bingu wa Mutharika onverwacht aan een hartaanval. Onwerkelijk om zo'n bericht te lezen.

Het was in zekere zin waar iedereen in Malawi op hoopte: het einde van een steeds dictatorialer en repressiever wordend bewind. Maar mag je blij zijn met iemands dood?

Tegelijk maakten we ons zorgen. We realiseerden ons dat er een kans bestond dat de politieke elite zou proberen aan de macht te blijven. Met alle risico's op onrust en geweld.

Op zaterdagmorgen was er nog geen echt nieuws. Pas toen we aankwamen in Mzuzu begrepen we dat die middag Joyce Banda eindelijk was ingezworen als de nieuwe president van Malawi. Daarmee was Malawi het tweede land in Afrika geworden met een vrouwelijke president (na Ellen Johnson Sifleaf van Liberia). Terwijl we op de markt nog wat inkopen deden, bleek ze net bezig haar toespraak. Overal klonk gejuich. Iedereen was opgelucht en uitgelaten.

De dagen erna was de nieuwe president het gesprek van de dag. Het land is officieel in rouw, maar er heerst een sfeer van hoop en optimisme. *“We are mourning joyfully”*, zei iemand. Ik heb nog niemand gesproken die echt bedroefd of geschokt is. Het zal nog wel even duren voor de rijen verdwijnen bij de benzinepompen en de supermarkten (suiker is hier op rantsoen omdat er een enorm tekort is aan suiker, naar verluid omdat de regering suiker heeft gebruikt als betaling om benzine te importeren), maar iedereen heeft goede moed dat er weer licht schijnt aan het einde van de tunnel.

De nieuwe president is indrukwekkend en voortvarend van start gegaan. Ze heeft niet alleen nieuwe mensen benoemd op strategisch posten en diplomatieke relaties hersteld (VS, Engeland, Zambia, Zuid-Afrika), ze zet ook een nieuwe toon. Een toon van realisme en bescheidenheid. Een illustratief bericht was gisteren dat de *“First Gentleman”* (d.w.z. de echtgenoot van de president), geweigerd had onder politie-escorte boodschappen te gaan doen. Onder de vorige president was dat heel normaal. Het bericht vermeldde dat de politie even verbaasd opkeek: *“We waren verbaasd door die bescheidenheid, maar we hebben het geaccepteerd. Ik ben er zeker van dat deze presidentiële familie verandering gaat brengen in de manier waarop we met elkaar omgaan in dit land.”*

Jongerenreis

Een aantal Delftse jongeren gaan komende zomer naar Malawi. Voor meer info:

<http://kuchitapamoza.wordpress.com/>

¹ deze tekst is overgenomen van de weblog van Martijn en Anneke

Financiën

Zo halverwege de uitzending van Martijn en Anneke is het goed u te informeren over de financiële situatie van onze beide TFC's (Oud-Beijerland en Delft).

In de afgelopen nieuwsbrieven heeft u steeds kunnen lezen dat we goed aan onze financiële verplichtingen aan de GZB (van in totaal € 35.000 jaarlijks) hebben kunnen voldoen. Daar zijn wij en Martijn en Anneke zeer dankbaar voor. De giften waren dusdanig dat we jaarlijks zelfs overhielden. Tot nog toe is ons beleid geweest deze buffer grotendeels te handhaven als zekerheid voor de komende jaren. De uitzending loopt tot 2015 met alle onzekerheden van dien. Daarnaast maakten we ruimte voor doelen, die direct te maken hadden met de missie van Martijn en Anneke en soms ook urgent waren. In het totaal hebben we hiervoor de afgelopen jaren ca. € 18.800,- kunnen besteden.

Inmiddels zitten we ongeveer halverwege de contractperiode van Martijn en Anneke. De noodzaak van een buffer is daarmee minder groot. We willen onze beschikbare middelen dan ook breder gaan inzetten. Allereerst gaan we voor 2012 een grotere verplichting aan met betrekking tot de uitzendkosten. Daarmee komen we tegemoet aan een verzoek van de GZB. Uit overleg met hen bleek dat de jaarlijkse kosten voor de uitzending inmiddels hoger liggen dan bij start van de missie (was ca. € 50.000,-, is nu ca. € 70.000,-). Door onze bijdrage te verhogen voorkomen we dat deze stijging volledig voor rekening van de GZB komt.

In de tweede plaats willen we onze middelen meer dan tot nog toe gaan aanwenden voor projecten. In overleg met Martijn en Anneke, de GZB, kerk en ziekenhuis zullen projecten worden gefinancierd die een duidelijke meerwaarde geven aan hun missie. Met dit beleid kunnen we de missie maximaal ondersteunen met de ons toevertrouwde middelen.

Via nieuwsbrief en website houden we u uiteraard op de hoogte van het totaal van de missie.

Mocht u nadere informatie over het financiële beleid wensen, neem dan gerust contact op met één van de leden van de Tfc's.

Meebidden

Wilt u danken voor:

- De kinderen, hun ontwikkeling, en de Nederlandse én Malawiaanse vriendjes
- De opening van de HIV kliniek
- Zegen op Martijns werk voor de kerk – Gods geest is aan het werk
- De vreedzame transitie van het regime, nu president Bingu plotseling is overleden

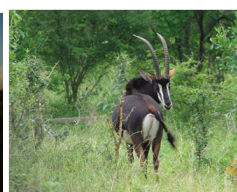
Wilt u bidden voor:

- De situatie in het land: de problemen zijn niet voorbij, en zijn niet eenvoudig op te lossen
- Goede oogsten
- Echte groei voor gemeenten
- Vorderingen in de uitgave van een goedkope bijbeleditie
- Rust en gezondheid voor het hele gezin
- De voorbereidingen voor de jongerenreis in Delft en Ekwendeni

Contactgegevens

Martijn en Anneke van den Boogaart, c/o Ekwendeni Mission Hospital, PO Box 19, Ekwendeni, Malawi.

Tel: +265 999 125 234 (Martijn), +265 999 156 109 (Anneke) Email: martijnenanneke@bewogenmetmalawi.nl. Skype: mvdboog en anneke.snoep

GZB | Postbus 28 | 3970 AA | Driebergen
T 0343-512444 | E info@gzb.nl | www.gzb.nl
giften GZB: giro 28016

Martijn en Anneke van den Boogaart zijn vanuit de hervormde gemeenten van Delft (wijkgemeente Mattheüs) en Oud-Beijerland door de GZB uitgezonden. De GZB is één van de zendingsorganisaties binnen de Protestantse Kerk in Nederland. Martijn en Anneke worden ondersteund door een thuisfrontcommissie in Delft en Oud-Beijerland.

Hartelijk dank voor uw meeleven, meebidden of meegeven. Giften voor het werk van Martijn en Anneke blijven welkom op rekeningnummer 1468.25128 ten name van de Hervormde Diaconie te Delft of rekeningnummer 1381.59394 ten name van de Hervormde Zendingscommissie te Oud-Beijerland in beide gevallen onder vermelding van "Fam. Van den Boogaart – Malawi".

Voor adreswijzigingen en overige informatie kunt u terecht bij onderstaande adressen: TFC Delft: Arjan & Joëlle Gooijer, Laan van Altena 24, 2613 AJ Delft, 015-2146992, tfc-delft@bewogenmetmalawi.nl; TFC Oud-Beijerland: Arnoud van den Boogaart, Oostdijk 93, 3261 KC Oud-Beijerland, 0186 842182, tfc-obl@bewogenmetmalawi.nl